

der — skønt forholdsvis ung som offentlig Personlighed — havde opnaaet fuld Færdighed i den Kunst at fastholde Folks Opmærksomhed og ved ildfuld Gestikuleren og lignende dramatiske Virkemidler gøre sin Person til Midtpunktet i enhver Forsamling.

Det, der dog i Øjeblikket fortrinsvis beskæftigede Sindene, var en nylig indtruffen Meddelelse om, at selve Hs. Excellence Kultusministeren vilde bære Mødet med sin Nærværelse, mulig allerede indfinde sig til Aabningshøjtideligheden den næste Dag. Med Føje opfattedes denne store og sjeldne Udmærkelse som en endelig Bekræftelse paa, at der var foregaaet et Omslag i de styrendes Stemning overfor Vennesamfundet og dets Mission, og der gjorde sig i den Anledning en paafaldende Forsonlighed gældende i hele Forsamlingen. Selv Vilh. Pram viste sig ingenlunde helt ufølsom for den tiltænkte Opmærksomhed af en af Statskupets Mænd. I en Kres af sine Tilhængere lod han en Ytring falde om, at den Minister i hvert Fald syntes at vide, hvad han skyldte sin Stilling som Kirkens officielle Tilsynsmand; og fra alle Sider var man enig om, at det ikke mindst nu var magtpaaliggende at gennemføre en værdig og fuldkommen saglig Forhandling af de foreliggende Spørgsmaal og fremfor alt at undgaa al personlig Strid og unødig Ophidselse.

I denne Forbindelse beskæftigede man sig ogsaa med Spørgsmaalet om Emanuel Hansted. Man mente nemlig at vide, at han skulde have isinde at tage Ordet ved et af Diskussionsmøderne, hvad man helst saae forhindret for ikke at risikere Skandale. Det var nemlig nu fastslaaet som en Kendsgerning, at den stakkels Mand var uheldbreddelig sindssyg; man vidste, at hans Fader havde sat sig i Bevægelse for at faa ham erklæret umyndig og indlagt paa et Sindssygehospital. Alligevel indsaae man det farlige ved rentud at forbyde hans Optræden. En saadan Fremgangsmaade vilde let kunne bidrage til yderligere at opbringe hans stakkels enfoldige Tilhængere her paa Egnen og forhøje Glansen af den Helgenglorie, som disse forvildede Mennesker havde lagt om hans syge Hoved. Det lod sig nemlig ikke nægte, at det Røre, han havde skabt, i den sidste Tid havde grebet stærkt om sig. Ikke alene hele Lejets fattige Fiskerbefolkning, men ogsaa ad-